

Adorarea Urzitorului împăcării

Romani 5.8-11

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.09.2018, Actualizat: 13.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Romani 5.8-11: Dar Dumnezeu Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult acum, fiind îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânie. Căci dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și laudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.

Aceste versete ne arată pe de o parte cine eram noi: vrăjmași ai lui Dumnezeu. Dar ele ne arată și ce am devenit noi: împăcați. Noi nu trebuie să așteptăm până ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să știm în ce relație stăm noi cu Dumnezeu, ci noi putem ști deja acum, că am fost împăcați. Pentru Dumnezeu este foarte important ca noi să știm aceasta. De aceea El ne confirmă încă o dată în versetul 11: „prin care am primit acum împăcarea”.

Deci noi nu am fost reasezați într-o stare de nevinovăție, în care se afla Adam odinioară, ci noi am fost aduși la Dumnezeu în așa fel că noi am putut cunoaște pe Dumnezeu ca Dumnezeu al dragostei (Romani 5.8). Da, dragostea lui Dumnezeu a fost chiar „turnată în inimile noastre” (Romani 5.5). Dragostea lui Dumnezeu a fost gata să se arate față de vrăjmași în Darul cel mai mare pe care dragostea putea să-l dea: mai mare decât prin dăruirea propriului Său Fiu în moarte pentru vrăjmași nu se putea arăta. Și această dragoste este așa de mare, că ea sfârșește orice vrăjmășie în inimile noastre.

Însă moartea Fiului era nu numai o *dovadă* a dragostei, ea era și singurul *mijloc* prin care toate obstacolele, care stăteau în calea împăcării noastre, să poată fi total înlăturate într-un mod drept, și anume prin ispășirea păcatelor și prin judecata asupra vrăjmășiei noastre. Ca urmare inevitabilă a împăcării, oamenii, care printr-o lucrare așa de minunată au fost aduși într-o astfel de relație de dragoste, vor fi desigur salvați și din toate relele și pericolele vieții acesteia. Aceasta are loc prin viața lui Isus, care a triumfat asupra morții, și prin faptul că El trăiește acum, ca să ne ajute. De aceea se spune în epistola către Evrei 7.25: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei care se apropie prin El de Dumnezeu, pentru că trăiește pururi, *ca să mijlocească pentru ei.*”

Toate acestea fac ca noi să ne laudăm acum cu un astfel de Dumnezeu. Este așa de minunat, că avem un astfel de Dumnezeu: „Și nu numai atât, *dar ne și laudăm în Dumnezeu*, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum *împăcarea*” (Romani 5.11). Aceasta înseamnă: Această relație nouă cu Dumnezeu ne umple cu mare admirație și bucurie, care se revarsă din belșug în adorarea lui Dumnezeu. Ce schimbare: în loc să urâm pe Dumnezeu și să ne temem, acum suntem entuziasmați că avem un Dumnezeu așa de minunat! Cu acest verset din Romani 5.11 se atinge punctul culminant în epistola către Romani. Noi nu ne mai gândim la darul mare al împăcării – noi ne gândim la Acela care a dat această împăcare (Dumnezeu), și la Acela prin care s-a realizat această împăcare (Hristos)! Noi suntem umpluți de adorare și admirație față de Dătătorul, care a întocmit un astfel de plan, un plan care depășește orice capacitate de imaginație a omului. Mai mult nu poate fi. Dacă inimile sunt umplute de aceasta, atunci gura se revarsă (compară cu Luca 6.45). Și atunci noi suntem nu numai mulțumitori pentru lucrarea de la cruce, ci noi suntem – avem voie să spunem odată așa – mândri de Dumnezeu, care a întocmit planul împăcării, și totodată ne gândim la Acela

care la cruce a înfăptuit lucrarea de împăcare, Isus Hristos.

Când este vorba de baza *iertării* păcatelor, atunci Scriptura vorbește despre moartea lui *Hristos*. Când dimpotrivă este vorba de *împăcare*, atunci ea vorbește despre moartea *Fiului* lui Dumnezeu. Probabil aceasta este din cauză că în cazul împăcării este vorba de transformarea unei relații de înstrăinare, a unei relații de vrăjmășie, într-o relație fericită de *filiație*, și anume după modelul relației între Dumnezeu și Fiul Său. Pentru ca Dumnezeu să poată duce „mulți fii la slavă” (Evrei 2.10), a trebuit ca Fiul să moară.

Tradus de la: [Anbetung des Urhebers der Versöhnung \(15\)](#)

Traducere: Ion Simionescu